

Ján Adamus

Medzi vami stojí ten, ktorého nepoznáte

Bol človek, ktorého poslal Boh, volal sa Ján. Prišiel ako svedok vydať svedectvo o svetle, aby skrze neho všetci uverili. On sám nebol svetlo, prišiel iba vydať svedectvo o svetle. A toto je Jánovo svedectvo: Keď Židia z Jeruzalema poslali k nemu kňazov a levitov, aby sa ho pýtali: „Kto si ty?“, on vyznal a nič nezaprel. Vyznal: „Ja nie som Mesiáš.“ „Čo teda,“ pýtali sa ho, „si Eliáš?“ Povedal: „Nie som.“ „Si prorok?“ Odpovedal: „Nie.“ Vraveli mu teda: „Kto si? Aby sme mohli dať odpoveď tým, čo nás poslali. Čo hovoríš o sebe?“ Povedal: „Ja som hlas volajúceho na púšti: „Vyrovnajte cestu Pánovi,“ ako povedal prorok Izaiáš.“ Tí vyslaní boli spomedzi farizejov. A pýtali sa ho: „Prečo teda krstiš, keď nie si Mesiáš ani Eliáš ani prorok?“ Ján im odpovedal: „Ja krstím vodou. Medzi vami stojí ten, ktorého nepoznáte. On prichádza po mne a ja nie som hoden rozviazať mu remienok na obuvi.“ To sa stalo v Betánii za Jordánom, kde Ján krstil. (Jn 1, 6-8. 19-28)

Možno ste zakúsili na vlastnej koži, aká je to drina niekoho nájsť na novom sídlisku. Viete síce jeho meno a približne aj ulicu na ktorej býva a hoci ste sa pýtali aj ľudí, či ho nepoznajú, nik o ňom nevedel. Ľudia na týchto sídliskách žijú vo veľkej anonymite, sused nepozná suseda, ľudia nemajú jeden o druhého záujem.

Aj dnešné evanjelium nám potvrdzuje, že ľudia v tých časoch tiež žili v anonymite a tiež im príliš nezáležalo, čo robí ten druhý a ako sa má. Presne tak to cítil aj Mesiáš. Ľudia vedeli, že príde, čakali ho, ale nezaujímalo ich, či už prišiel. Práve to správanie im vyčíta Ján Krstiteľ: Medzi vami stojí ten, ktorého nepoznáte. On prichádza po mne a ja nie som hoden rozviazať mu remienok na obuvi.

Bol to vlastne Ján, ktorý rozvíril hladinu okolo Ježiša. Keď sa okolo neho začali množiť zástupy, veľrada strácala pokoj, lebo Ján konal na vlastnú päsť bez jej požehnaní. Vysluhoval akýsi očistný obrad, a preto vyslala kňazov, ktorí to mali posúdiť a s nimi šla aj skupina levitov. Tí mali za úlohu spýtať sa ho, kto je. Medzi ľudom sa povrávalo, že je Mesiáš, Eliáš alebo nový prorok. Ján všetko poprel a povedal, kým vlastne nie je. Preto znova odznela otázka: Kto si ty? Ján o sebe nemlčal a nazval sa Hlasom, vyzývajúcim k príprave na príchod Mesiáša. Farizejom, ktorí tiež boli k nemu vyslaní, zasa vadilo, že krstí. Preto sa ho spýtali: Prečo teda krstiš, keď nie si Mesiáš ani Eliáš ani prorok? V tej chvíli začal Ján odpútať pozornosť od svojej osoby a predstavovať toho, ktorý už bol medzi nimi, ale ktorého nepoznali, Ježiša Krista, Božieho Syna. Všetkým dal teda lekcii a vyčítal im,

že hoci Mesiáša čakajú a hoci už prišiel, nejavia o neho záujem

My sa možno v duchu pohoršíme a povieme si: Dobré im tak, keď boli takí nevšímaví! Ale skúsme uvažovať, či sa Jánove slová nedotýkajú aj nás? Koľkokrát ľudia pochybujú či ten, ktorý prichádza v tej alebo onej podobe, je naozaj On – Ježiš Kristus. Neistota je v nich preto, lebo človek nie je ochotný pripustiť, že Boh stojí na strane tých, ktorí prehrávajú, že spolu s ním by mali prichádzať o svoje pohodlie, bezpečnosť, a aj životy. Alebo sa pýtajú: Existuje Boh, keď je v súčasnosti ešte vo svete toľko nepravosti, hladu, násilia, vojen...? A čo, keď sa dostavia nepríjemnosti v rodine, v manželstve, vo finančnej situácii alebo na pracovisku, nestane sa, že aj my sa pýtame, ako sa na to Boh môže pozerat?! Či v takejto chvíli nepatrí výčitka Jána Krstiteľa aj nám? Ježiš je tu, medzi nami, už dvetisíc rokov a vy ho nechcete vidieť a poznať!

Ježiš bol vždy nepoznaný: ako dieťa v Jozefovom a Máriinom dome, aj keď ohlasoval Božie kráľovstvo, ba aj po zmŕtvychvstaní. A my si musíme doznať, že tiež na neho pozeráme veľmi čudnými očami. Pripadá nám byť historicky vzdialený a po jeho nanebovstúpení zasa aj bytostne vzdialený. A to je veľmi veľká chyba! On nie je ani ďaleko, ani vysoko od nás. Svätý Pavol to vystihuje takto: V ňom žijeme, hýbeme sa a sme. Musíme teda priznať, že Jánova výčitka sa dotýka aj nás, a preto je na mieste otázka: Kde môžeme Krista stretnúť a v čom ho spoznáme? Odpoveď nám dáva dnešné Božie slovo. V jeho slove, vo sviatosťach, v bratoch a sestrách. Keď to dokážeme, budeme ho poznať, budeme ho milovať, budeme mu slúžiť.

Volal sa Marcel Callo. Istý jeho priateľ o ňom povedal, že nemal dve tváre, ale iba jednu, tú kresťanskú, a tú všade so sebou nosil. Do Francúzska prišla 2. svetová vojna. Nemci odvádzali tisíce Francúzov do koncentračných táborov. Marcel šiel so svojimi rodákmi dobrovoľne do tábora. Dôvod? Chcel im duchovne pomáhať, aby nestratili vieru v Krista, lebo iba on je ich záchranca. Marcel vedel, že ak ho prichytia pri jeho laickom apoštoláte, zomrie. Podarilo sa im ho odhaliť. Mučili ho v koncentračnom tábore v Mathausene. Tu zomrel 19. marca 1945 tesne pred koncom vojny, ako mučeník za katolícku vieru. Mal len 24 rokov. Snažil sa Ježiša vždy vidieť a nachádzať. Posilňoval sa jeho Slovom a Telom, aby mal dostatok síl vidieť ho v bratoch a sestrách. Pre neho Ježiš nebol ani ďaleko, ani vysoko, bol pri ňom a v ňom.

Nech je tak aj v našom živote. Žime v myšlienke, že Ježiš je tu, vo svojom slove, vo sviatosťach, v bratoch a sestrách. Dovoľme tejto myšlienke preniknúť nás cez celý zvyšok adventu a žime podľa nej.

Ó Bože,
vo dne o pomoc Ti volám
a v noci opäť stojím pred Tebou.
Nech príde k Tebe moja modlitba
ak Tvojmu uchu
doletí môj nárek!

Sýta je moja duša trápenia,
môj život sa už do zásvetia blíži.
K umierajúcim zapísali ma,
som ako bez sily
a medzi mŕtvych vsotený,
podobný zabíjateľ,
čo ležia v hrobch,
na ktorých ani Ty
už nespomenieš,
pretože odviati sú od Teba.

Do najspodnejšej jamy
si ma položil,
do temnoty a do hlbín.
Tvoj hnev, hľa, na mňa dolieha
a Tvoje vlnobitie zmietlo ma.
Mojich známych si odohnal,
zošklivil si ma pred nimi,
zavretý som a odísť nemôžem.
Pre vlastnú úbohosť
mi hasne zrak,
ó Bože, každý deň Ťa vyvolávam,
vystieram dlane za Tebou.

Či svoje divy
konáš pre mŕtvych?
Či vstanú tiene
a Boha chváliť budú?
Či hovorí kto pod zemou
o Tvojom zľutovaní?
V krajine zásvetnej
o Tvojej milosti?
Azda sú známe vo tmách
Tvoje divy?
A Tvoje právo tam,
kde pamäť zlyháva?

Kto si?

Obliekol som si rifle a tričko. Vôbec som nevyzeral ako kňaz. Bol to zámer. Spoločne s dievčaťom z našej farnosti som navštívil jedno spoločenstvo. Priznám sa, nevedel som, čo sú zač. Na dievča

však stretnutie v tejto komunite zapôsobilo. Vravelo, že tam našlo fotoalbum s mnohými známymi tvármi. Mne sa však nepozdávali. Niečo mi tam nehralo. Predstavil som sa ako jej kamarát, sadol som si do jednej z miestností a pozorne som sledoval, čo sa bude diať. Bolo tam zopár mladých. Spoločne rozoberali zážitky z posledného „streťka“. Vtom prišiel mladý chalan, každého z nás priateľsky privítal. Nasledovala spoločná debata, do ktorej sa ma snažil zapojiť. Povedal som mu, že ja si budem robiť poznámky a následne sa ho budem pýtať. Jeho vystupovanie bolo suverénne, spomenul Ježiša, Bibliu aj iné múdre knihy a výroky. Nakoniec pompézne ukončil svoje slovo a ponúkol nám diskusiu. Vymenili sme si miesta. Začal som sa ho pýtať na veci, ktoré nám pred chvíľou tak presvedčivo vysvetľoval. Svojimi otázkami a argumentmi som ho dostal do úzkych. Z druhej miestnosti mu prišli pomôcť ďalší dvaja z ich spoločenstva. Pýtali sa ma: „Študoval si Bibliu?“ „Trošku,“ odpovedal som. Nasledovala moja otázka: „Kto si? Čo ste za spoločenstvo? Zmiešali ste kresťanstvo s budhizmom a aj Moonova sekta by sa tu isto našla.“ V tej chvíli sa zarazili. Už som to nevydržal: „Aby bolo jasné, som rímskokatolícky kňaz a prišiel som zistiť, kto ste vy.“

Kto si ty? Pýtali sa aj Jána Krstiteľa. Chceli mať istotu v jeho osobe. Lebo to, čo konal, bolo zvláštne. Tí, ktorí za ním chodili, všade o ňom rozprávali. Preto kňazi a leviť považovali za potrebné odpovedať ľuďom, ku komu chodia a či je múdre sa s ním stretávať. Mali zodpovednosť a zároveň strach, aby niekto ich ľud nezmiatol. Veľká škoda, že dnes sa takmer vôbec nepýtame: „Kto si?“ Rôzni liečitelia a jasnovidci s obrázkom Márie a Ježiša vovádzajú aj veriacich do temna bludu. Mnohým z nás, žiaľ, stačí, keď vidíme obrázok svätých či zavesený ruženec. „A tak krásne hovoril o Bohu a modlitbe.“ Zlé je, že nie vždy je tento človek hlasom, ktorý pripravuje cestu Pánovi. Niekedy nás môže tento hlas odvieť od Boha. Pýtajme sa spoločne s kňazmi a duchovnými osobami: „Kto si ty, čo sa mi prihováraš?“

JOZEF KOZÁK

Vysluhovanie sviatosti zmierenia v našej farnosti:

V sobotu 20.12. od 09:30 - 11:30 hod. budú v našej farnosti 5 kňazi - spovedníci vysluhovať sviatosť zmierenia. Prosím, odhodlajme sa a pripravme sa na dobrú sv. spoveď. Povzbudíme aj svojich domácich.

Slávenie sv. omši:

Vo štvrtok - 06:30 hod. - rorátna sv. omša (po nej pre deti a mládež raňajky na fare)
piatok, sobota 08:00

Dobrovoľníctvo

Ježiš povedal učeníkom: „Keď som teda ja, Pán a Učiteľ, umyl nohy vám, aj vy si máte jeden druhému nohy umývať. Dal som vám príklad, aby ste aj vy robili, ako som ja urobil vám“ (porov. Jn 13, 14-15).

Jedna z vecí, ktorá ma prekvapila západne od našich hraníc, bolo dobrovoľníctvo. Zatiaľ čo u nás je človek, ktorý sa nezištne angažuje v službe tým, ktorí to potrebujú, dodnes skôr bielu vranou, tam je to naopak. Zvláštny a podozrivý je ten, kto sa bez vážneho dôvodu neangažuje v prospech druhých.

Pane,

vdaka, že si nám dôležité veci vysvetľoval v podobenstvách, dokonca aj po lopate. Ale tentoraz si zašiel ešte ďalej. Aby to bolo jasné, názorne si predviedol, ako si to predstavuješ: s pokorou a láskou zobrať na seba prirodzenosť služobníka! Niekedy to ide človeku skoro samo - mamička po pôrode sa do svojej novej úlohy pokornej a milujúcej služobníčky vžije automaticky. Nauč nás, prosím, ujímať sa s rovnakou samozrejmosťou tých, ktorí to potrebujú „za plotom našej záhradky“. Handicapovaných, chorých, starých, opustených. Nech sa nás nemusia doprosovať; nech sa ich podľa tvojho vzoru sami ujímame.

Marie Svatošová „Tykadlom Viery“

Sväté omše v týždni po Tretej adventnej nedeli - (B)

15.XII. pondelok

17:00 Za † Jozefa Podmarčíka (1 mesiac od smrti)

16.XII. utorok

17:00 Za † rodinu z Benešova

17.XII. streda

17:00 Za Božiu pomoc a vytrvalosť vo viere

18.XII. štvrtok - Rorátna sv. omša

06:30 Za Božie požehnanie pre rodiny

19.XII. piatok

08:00 Za † kňazov

20.XII. sobota

08:00 Za prenasledovaných kresťanov

Upratovanie kostola č.d. 325 - 352

21.XII. Štvrtá adventná nedeľa - (B)

08:00 Za rodiny

Lektori: Vráblová M., Blahová M.

10:00 Za farníkov

Lektori: Kosnáčová T., Krchnák D.

14:00 Posvätný ruženec, litánie

Liturgický kalendár

15.XII. pondelok	Sv. Valerián, biskup
16.XII. utorok	Sv. Adelhaida (Adela), cisárovna
17.XII. streda	Sv. Modest, biskup
18.XII. štvrtok	Sv. Malachiáš, prorok
19.XII. piatok	Bl. Urban V., pápež
20.XII. sobota	Sv. Zefirín, pápež

Mám sa podriaďiť dieťaťu?

Mám sa podriaďiť dieťaťu a kúpiť mu v obchode to, čoho sa dožaduje, neraz veľmi neodbytným spôsobom?

Deti v obchode nezriedka „terorizujú“ svoje matky, keď zbadajú nejakú hračku. Dieťa si intuitívne volí takú formu nátlaku, ktorá sa v danej situácii - tak to cíti - môže ukázať ako účinná. V tomto prípade to môže byť nátlak mienky náhodne stretnutých ľudí. Niektoré matky skutočne podliehajú vrtochom svojich detí „z hanby“ pred inými. Dieťa môže použiť danú metódu nátlaku, pretože sa ukázalo, že bola účinná už predtým, v iných podobných situáciách, napríklad pri návšteve v rodine. Stáva sa však aj to, že dieťa začína skúšať svoje sily a meria sa s matkou. Každé dieťa skôr či neskôr skúma hranice, ku ktorým sa môže vo svojich požiadavkách posunúť. Tieto hranice určuje reakcia rodiča.

Trochu riskantnejšie by bolo pevne sa držať zásady, že nikdy nesmieme podľahnúť, alebo opačne - dieťaťu treba v takejto situácii vždy podľahnúť a vyhovieť. Pri každom jednotlivom prípade by bolo treba skúmať okolnosti. Dôležité je totiž nielen to, o čo dieťa prosí a ako naliehavo žiada, ale aj to, prečo až tak nalieha. Môže sa stať, že dieťaťu nejde ani tak veľmi o samotnú vec, ktorej sa ne jeho víťazstvom a matkinou porážkou. Ale ešte aj vtedy si treba položiť otázku: Musí matka vždy vyhrať? Intuitívne tušenie dieťaťa, že matka musí mať vždy prevahu, môže provokovať u neho svojský boj s ňou. Matka so zdravým sebedovetím sa nebude obávať konfliktu záujmov dieťaťa a svojich, pretože bude schopná ich vyriešiť pomocou dialógu, nie však cestou zápasenia.

Stáva sa i to, že dieťa neodbytné nalieha, pretože veľmi túži získať danú vec, ktorá vzbudila jeho zvláštny záujem. V takejto situácii, ak je to len trochu možné, matka má splniť túžbu dieťaťa. Dokonca aj keď je jeho prosba nejakým rozmarom, veď na takej skutočnosti nie je nič zlé. Deti majú právo na svoje rozmary.

Keby sa však takáto situácia opakovala častejšie, je veľmi dôležité, aby sa nielen matka, ale obaja rodičia hlbšie zamysleli, prečo ich dieťa používa voči nim takúto metódu nátlaku. Bolo by treba urobiť primerané pedagogické závery. Možno sa treba s dieťaťom viac rozprávať, učiť ho racionálnejšie pristupovať k jeho rozmarom.

Vo výchove je potrebné umenie spájať ohľadupnosť, zhovievavosť a istú mäkkosť s rozhodnosťou, jasnosťou a emocionálnou vyhranenosťou. Len zdanlivo si tieto dva druhy postojov odporujú. Umenie vychovávať je založené na rozlišovaní, v ktorých veciach zachovať ohľadupnosť a citovú mäkkosť a v ktorých neoblomnosť a rozhodnosť. Matka nemôže byť zhovievavá, keď sa jej dieťa začne hrať s ostrým nožom, s ohňom alebo keď tyranizuje slabších. Ale aj rozhodná reakcia v takýchto situáciách sa musí vyznačovať pochopením a ohľadupnosťou.

Ak ku terorizovaniu matky dieťaťom dochádza častejšie, vtedy si treba položiť otázku, či to nie je

náhodou podvedomé nasledovanie správania rodičov voči sebe navzájom alebo aj voči dieťaťu. Ak si rodičia totiž nevážia navzájom svoju slobodu alebo aj slobodu dieťaťa, ak používajú voči sebe a deťom nátlak a násilie, vtedy aj deti budú podvedome používať tú istú metódu voči nim.

Neobyčajne dôležitá pri výchove detí je úcta k ich detskej slobode, a to už od najskorších rokov. V každom veku má dieťa právo na minimum slobody. Rodičia musia vycítiť rozsah tejto slobody a rešpektovať ju.

Ak sú problémy medzi dieťaťom a matkou, vtedy jednou z prvých otázok, aké si treba položiť, je otázka týkajúca sa manželského puta medzi rodičmi. Nenaviazala sa matka emocionálne príliš na dieťa? Nie je dieťa jej jediným svetom? O tomto probléme sme hovorili širšie v predchádzajúcej otázke.

Józef Augustín, SJ „O láske, manželstve a rodine“

MAŤ V ÚCTE MANŽELSTVO

Žijeme v dobe, ktorá chce manželstvu uprieť pravý zmysel. Niektorí chcú nazvať manželstvom to, čo manželstvom nie je a nikdy byť nemôže.

Žiaľ, aj v Európskej únii vidno úsilie narušiť základy manželstva, preto Svätý Otec Benedikt XVI. vyhlásil: Európa by už viac nebola Európou, ak by manželstvo ako základná forma usporiadania vzťahu medzi mužom a ženou a zároveň základná bunka spoločnosti zmizlo, alebo by bolo zmenené vo svojej podstate.

Ako aktuálne znie výzva z Listu Hebrejom (porov. 13, 4): Manželstvo majte v úcte. Boh vložil povolanie k láske, k manželstvu do samotnej prirodzenosti človeka už pri jeho stvorení.

Oživme si a chráňme Boží pohľad na manželstvo. Podľa neho manželstvo je dôverné spoločenstvo života a lásky jedného muža a jednej ženy. V manželstve sa skutočná láska dáva celá a navždy. Teda nie na skúšku, nie dokedy to bude vyhovovať. To je sebecko, a nie láska!

Manželstvo si vyžaduje jednotu muža a ženy, vernosť a nerozlučiteľnú lásku.

Manželstvo je niečo také veľké a posvätné, že svätý Pavol ho neváha prirovnať ku vzťahu medzi, Kristom a Cirkvou. Katolícke manželstvo je sviatosť. Ktosi vtipne a múdro hovorí: Manželstvo nie je ťažké, je len ľudsky neuskutočniteľné. Nemožno ho pravdivo žiť bez Boha, bez jeho lásky, sily a požehnaní.

Nestráčajme evanjeliový pohľad na manželstvo, lebo on je zárukou zdravého a šťastného manželstva. To neznamená, že sa nestretáme s ťažkosťami a problémami. Tie budú vždy v našom živote. No dobré manželstvo nie je to, čo nepozná konflikty, ťažkosti, krízy a problémy, ale to, ktoré ich vie dobrým spôsobom riešiť. Dobrí manželia tvrdia: Manželstvo je sviatosť, ktorú si vysluhujeme sami denným odpúšťaním, úsilím o viac lásky medzi nami.

Budúcnosť sveta bude ohrozená bez správneho chápania manželstva, preto ho budujme na pravde a múdrosti Božieho slova.

Modlime sa a prosme Pannu Máriu osobitne v mesiaci máj, aby sme všetci, mladí i dospelí, mali v úcte manželstvo.

Jozef Šuppa SJ „SÝTIŤ SRDCE DUCHA“

DÚHA PRE OBRA

Ako prvé sa Oskarovi vybavila spomienka na obra. Videl veľikánsku strašidelnú tvár s obrovskými ústami plnými zubov. Tá tvár mala čudný výraz.

„Teraz ma zje!“ pomyslel si Oskar a začal kričať tak silno, ako mu to len jeho drobné, no odhodlané hlasivky dovolili.

Obor začal okolo neho obchádzať, potom ho vzal do ruky. Oskar bol v jeho obrovskej ruke stratený. Už--už chcel spustiť krik, keď tu zrazu si uvedomil, že tá veľikánska ruka je teplá, mäkká. Začul obrov dunivý hlas:

„Ale no, ale no!“ Neznelo to až tak hrozivo. Naopak.

Oskar sa teda naučil žiť s obrom. Nevedel celkom presne, čo obor vlastne robí. Cez deň vždy na niekoľko hodín kamsi odišiel, ale keď bol pri ňom, Oskar sa cítil šťastný, v bezpečí, chránený.

„Nie je na škodu mať k dispozícii obra,“ pomyslel si Oskar. Bum, bum! Ozýval sa dupot jeho nôh. Oskar si uvedomil, že keď začul to bum, bum, opúšťal ho strach.

Jedného dňa prišiel Oskara vyzdvihnúť zo školy dedko. Pochopil, že niečo sa stalo, lebo zvykla chodiť mama. Keď mu dedko povedal, že obor mal srdcový záchvat, Oskar si myslel, že žartuje. Len čo však pochopil, že to myslí vážne, mal pocit, že zomrie. Bol taký šokovaný, že ani plakať nedokázal.

Návšteva v nemocnici bola ťažká. Obor bol v kóme. Okolo neho videl množstvo hadičiek a prístrojov. Ani čo by to nebol on. Oskar sa chvel. Chcel len, aby sa obor z tohto strašného spánku zobudil a vzal ho domov. Dvadsiateho šiesteho februára sa stala najhoršia vec za desať rokov Oskarovho života a možno aj za celý jeho život. Obor zomrel.

V marci bol Deň otcov. Oskar kúpil pekné blahoželanie a napísal: „Neviem, či si ma počul, keď som Ti povedal zbohom. Nikdy predtým som nebol na pohrebe, ale prekvapilo ma, že tam prišlo toľko ľudí. Boli tam všetci príbuzní a priatelia, ale aj veľa ďalších ľudí, ktorých som ani nepoznal. Pomyslel som si, že k tým ľuďom si sa správal tak isto ako ku mne. Preto Ťa mali všetci radi. Jasné, že som vždy vedel, že si výnimočný, veď si bol môj ocko. V ten deň som zistil, že si bol výnimočný aj pre mnohých iných ľudí.“

Aj keď odvtedy prešiel istý čas, stále na Teba myslím a veľmi mi chýbaš. Niekedy v noci plačem, až kým nezaspím, ale snažím sa nepoddať sa. Viem, že je mnoho vecí, za ktoré môžem byť vďačný. Za desať rokov si mi dal viac lásky než iné deti dostanú za celý život. Je pravda, že už sa so mnou nemôžeš hrať cez víkend ani ma vziať von na prechádzku, rozprávať mi svoje príbehy alebo priniesť mi potajomky nejakú drobnosť.

Ja však viem, že si stále so mnou. Si v mojom srdci a v mojich kostiach. Počujem v mysli Tvoj hlas, ktorý mi pomáha a vedie ma životom. Keď neviem, čo mám robiť, snažím sa predstaviť si, čo by si mi poradil Ty. Stále si tu, aby si mi radil a pomáhal mi chápať veci. Viem, že nech sa stane čokoľvek, vždy Ťa budem ľubiť a nikdy na Teba nezabudnem.

Počul som, že keď niekto zomrie, Boh vytvorí dúhu, aby po nej priviedol človeka do neba. V deň, keď si zomrel, sa na oblohe objavila dvojitá dúha. Mal si takmer dva metre. Obyčajná dúha asi nestačila, aby si po nej prešiel až do neba. Ľúbim Ťa, ocko. Oskar.“

Mohol by si dnes svojmu ockovi (nech je kdekoľvek) povedať: „Ocko, ľúbim Ťa?“

Bruno Ferrero „Hviezdy vidno v noci“

Rok nad evanjeliom

Ja som s vami

„Tu pristúpil k nim Ježiš a povedal im: ‚Daná mi je všetka moc na nebi i na zemi. Choďte teda, učte všetky národy a krstite ich v mene Otca i Syna i Ducha Svätého...‘, (Mt 28,18-19).

„Daná mi je všetka moc... Choďte teda...!“ Nejde len o moc, ktorú mal Ježiš ako Boží Syn stále. Ide o moc, ktorú nadobudol smrťou a vzkriesením aj ako Syn človeka. Teraz mu je daná všetka moc aj ako človekovi.

„Choďte teda, učte všetky národy a krstite ich...“ Moc apoštolov je moc z jeho moci a v jeho moci. Ako žiarovka a varič oddelené od generátora nesvietia ani nehrejú, tak nik, kto nie je spojený s ním, nemôže pôsobiť jeho mocou. Sám Kristus po celé stáročia dáva moc tým, ktorých posielal. Keby sa táto moc vzťahovala iba na apoštolov, neboli by mohli ísť ku všetkým národom. Apoštoli a ich žiaci patrili odtiaľ celému svetu. A Ježiš bol stále s nimi, ako sám povedal: „Hľa, ja som s vami po všetky dni až do skončenia sveta!“

Modlime sa s Cirkvou: Pane, ty si sľúbil svojim učeníkom, že s nimi zostaneš až do skončenia času. Zostaň s nami dnes a stoj vždy pri nás!

Hlásajte evanjelium

„Choďte do celého sveta a hlásajte evanjelium všetkému stvoreniu.“ (Mk 16,15)

Evanjelium sa ohlasovalo ústne. Výraz, ktorý Písmo používa, znie kerygma - ohlasovanie. To je oznam posla, herolda, ktorý oznamuje úradnú správu verejnosti. Posolstvo herolda, úradne povereného, neprípúšťa nijakú diskusiu. Úradný posol nemá za cieľ presvedčať ani prehovárať. Jeho posolstvo je autoritatívny oznam, úradná správa. Možno ju len prijať, alebo odmietnuť.

Apoštoli boli úradní poslovia, ktorí takto oznamovali zvesť o Kristovi. Božie kráľovstvo sa začalo Kristom. On zomrel a znova ožil. Boh ho urobil Pánom a dal mu všetku moc. Kristus je teraz prameň života v Bohu. Smrťou a zmŕtvychvstaním umožnil ľuďom povstať z hriechov a priblížiť sa k Bohu. V ňom jedinom je záchrana človeka. On je sudca živých i mŕtvych. Kto v neho verí, dosiahne odpustenie hriechov a nemusí sa báť ani smrti. Pre človeka to znamená uveriť a dať sa pokrstiť.

Apoštoli dostali od vzkrieseného Pána poverenie: „Učte všetky národy...“ Toto poverenie trvá dodnes. Dnes sa naplňa zvláštnym výrazným spôsobom. Jean Guilton v knihe Dialógy s Pavlom VI. to pripomína Svätému Otcovi, ktorý prehovoril v OSN v New Yorku: „Ľši ste na Ďaleký západ, aby ste tam navštívili zhromaždené národy. Myslím, že nikdy predtým pápež takto neprehovoril k národom - totiž ku všetkým národom, ktoré Biblia označuje slovami ‚omnes gentes‘. A predsa rozkaz hlásať evanjelium znamená ísť ku všetkým národom...“

Áno, evanjelium sa stále hlása a hlása sa všetkým národom. Je to najsvätejšie poslanie Cirkvi. Preto sa Cirkve stále modlí: Pane, ty si svojim zmŕtvychvstaním upevnil učeníkov vo viere a poslal si ich do sveta. Urob biskupov a kňazov vernými hlásateľmi tvojho evanjelia!

To je modlitba za biskupov ako nástupcov apoštolov a za kňazov, ktorí sú ich najbližšími pomocníkmi. Ale my môžeme spokojne pripojiť prosbu: Urob aj nás všetkých hlásateľmi tvojho evanjelia.

Ján Chryzostom kardinál Korec

www.fara.sk/vistuk/

Spoločenstvo pri farskom kostole Najsvätejšej Trojice vo Vištuku